

6.

DOVOLENÁ

Jednou z výhod mého zaměstnání jsou bezpochyby prázdniny. Na každé roční období připadají jedny. K tomu připočtete prázdniny velikonoční, pololetní, různé svátky, které zrovna, jak na potvoru, nepadnou na víkend, pak jsou tu samozřejmě samotné víkendy, ředitelská volna a když se poštěstí, užiju si během roku i jeden dva týdny nemocenské. Ano, možná to teď vypadá ideálně. Říkáte si jistě, proč si tedy furt učitelé stěžují, když jsou stejně většinu roku doma. Na to mám jednu otázku a jeden návrh. Nejprve tedy ta otázka. Proč v těchto ideálních podmínkách nedělá víc mužů, když je to taková pohoda? A můj návrh zní: Klidně si to pojdte vyzkoušet a rychle pochopíte, proč se říká, že povolání učitelky není zaměstnání, ale diagnóza. Viděli jste někdy matku ztahanou a zničenou celodenním staráním se o jednoho či dva nezvladatelné smrady? Možná, že jste tou matkou vy, nebo v lepším případě jste byli těmi smrady a tou utrápenou matkou byla ta vaše vlastní. Nicméně věřím, že obrázek si umíte udělat. Tak, a teď si představte tuhle ženu, ne s dvěma, ne s pěti, ani s deseti, ale rovnou s třiceti smrady na krku. Máte? Ne? Že si to neumíte představit? Já vám tedy pomohu. Vypadala by jako běžná učitelka kolem května, června. Proto tu jsou ty prázdniny. Snižují tím odchody učitelů do jiného zaměstnání, předčasných důchodů, blázců, a v mnoha případech i snižují počet sebevražd, a pokud

mohu mluvit za sebe, a nejen za sebe, rozhodně i vražd samotných žáků.

Prázdniny jsou tedy nutností. Já mám samo sebou nejradši ty letní. Pravda, asi bych si je dokázal užít daleko víc, kdyby doma nebyly i obě holky, má matka, a nechápu, jak to dělá, ale i má žena je doma většinu dní z mých zasloužených prázdnin, které se tím pádem podobají spíše hodně prodlouženému víkendů. Jako dítě jsem často v létě jezdil na tábory nebo s rodiči pod stan. Mám na to moc krásné vzpomínky. Lidi tam navazovali letní lásky a krátkodobá přátelství. U ohně se za zvuků kytar a cvrčků zpívaly písničky, co znali úplně všichni. Každý tu byl pro každého, ať už jste potřebovali cokoliv, maximálně ob dva stany jste to sehnali, půjčili si to a s úsměvem a s díky pak vrátili majiteli, a tím doplnili řetěz přátelství o další očko. Po skončení dovolených a tábora se pak všichni rozjeli, pod příslibem, že se zas brzy uvidí, do svých domovů a ke svým starým životům. Nikdo s nikým se už nikdy neviděl. Ale i to mělo své kouzlo.

Co se mě a mé rodiny týká, uznávám, trochu jsme z pohodlnější. Na dovolenou převážně létáme do zemí, kde je celoročně léto a jediný rozdíl v ročních obdobích je ten, že když tam mají skutečně jejich léto, běžný člověk tam chcípá vedrem. Kvůli zmíněnému vedru s námi nelétá ani má matka a radši zvolí zůstat doma, kde, jak předpokládám, po celou dobu naší nepřítomnosti hibernuje. Bydlíme v hotelu. Necháme se týden dva krmit do prasknutí. Válim se u bazénů a na plážích. Naděláme tisíce fotek, kterými se pak chlubíme všem, co o ně vůbec nestojí. I letos v červenci jsme jeli na podobnou dovolenou. Holky měly svůj vlastní pokoj, což se posledních pár let stalo už pravidlem. Rozhodně to dcery oceňují víc než má peněženka. Na druhou stranu si i já během dovolené užívám tohoto na-bytého soukromí a benefitů z toho, že má žena z celodenního

nicnedělání má večer energie na rozdávání. Chápu to. Nemusí uklízet, vařit, nakupovat, žehlit, prát. Kterou by to nerozrajcovalo, že? Až na noční divočení, z kterého si žádnou fotku zpět nepřivezeme, asi proto, abych něco podobného pak nechtěl i doma, není naše dovolená moc aktivní. Žena se starší dcerou chytá bronz na lehátku a v pravidelných intervalech se otáčí jako grilované kuře, mladší dcerka si hraje na pláži natřená silnou vrstvou opalovacího krému s minimálním faktorem padesát. A já? Většinu dovolené se oddávám mé milovné činnosti. Šnorchlování. Vůbec mi nevadí, že díky němu mé opálení není tak vyvážené jako u mé ženy, a já pak vypadám, jako by za určitou slevu jela k moři jen má zadní polovina těla. Navíc nechápu, že z roztomilosti tučňáků se můžou všichni posrat, a když tak vypadá člověk, nikdo se ani slůvkem nezmní o tom, že by byl roztomilý. I ze strany mé rodiny maximálně slyším: „Jé, co se ti to stalo?“ Nestalo. Udělal jsem si to dobrovolně sám. Stejně dva týdny po návratu veškeré opálení zmizí v odtokovém kanálku naší sprchy, což má žena každý rok obrečí.

Nicméně tyhle dovolené se pro mou rodinu staly určitým standardem. Hlavně pro mé dcery, které vlastně ani nic jiného neznají. Proto jsem se letos rozhodl, že využiju mého dlouhého letního volna a vezmu své dcery v srpnu na týden pod stan. Jak už jsem řekl, já na to mám jen krásné vzpomínky a chtěl jsem podobné i pro ně. Žena musela výjimečně do práce, a tak jsem jel s holkama sám. Vybral jsem kemp, který jsem znal z dětství, protože jsem nechtěl riskovat nějakou neprověřenou novinku. Hned po příjezdu se ve mně probudila všechna ta dobrodružství, co jsem zažil jako malý. Nebylo to těžké, kemp se prakticky nezměnil. Vše bylo skoro stejné, až na modernější stany. Aspoň že ten náš bude hezky retro. Našel jsem krásné rovné místo, což mé dcery vůbec neocenily, ani když jsem jim ukázal, jak slabé jsou karimatky, na kterých budou celý týden spát. Stan jsem

měl postavený tak rychle, jako bych ho stavěl každý den. Byl jsem nadšený. Holky zatím využily ten čas k prohlídce kempu. Při stavbě stanu jsem se dokonce seznámil se sousedem, který mi ochotně půjčil sekeru na zatlučení kolíků. Je to přesně takové, jaké jsem si to pamatoval. Najednou přiběhly obě dcery a ta starší na mě hodila vyčítavý a zároveň vyděšený výraz. Jelikož jsem jejímu tázavému „Hm?“ neporozuměl, znělo to trochu jako „To myslíš vážně?“, ale nebyl jsem si jistý, nechal jsem se odvést na místo, které je tak vyvedlo z míry. Během cesty mi to začalo docházet, když počet stanů začal řádnout a já cítil sílíci pach moči. Umývárky a WC zůstaly za ta léta taky stejné. Z pohledu starší dcery jsem pochopil, že ji toto místo natolik děsí, že se mu bude celý týden vyhýbat, což taky dodržela. Přiznám se, že naprosto nechápu, jak v sobě celou tu dobu udržela takové množství pečených buřtů a konzervovaného jídla. Její vůle musí být obrovská. Večer souseď, co mi tak ochotně půjčil svou sekeru, vytáhl kytaru a spustil opravdu krásným hlasem ty staré písně od táboráků. Děti, s osvícenými tvářemi od svých mobilů, se sice moc nezapojovaly, ale my dospělí z širokého okolí jsme se s chutí přidali. Spát jsme šli až dlouho po půlnoci. Bylo mi dobře. Sice jsem se na tvrdém povrchu moc nevyspal, ale jde jen o to si zase zvyknout. Ráno nás probudilo tolik známé teplo, když se do stanu začne opírat srpnové sluníčko. Počasí přímo dělané na koupání. Hned po snídani, měli jsme čerstvé pečivo z místního stánku s paštikou z domova, jsme se odebrali s dekou a ručníky k rybníku. Dobře, i já musím uznat, že léta trávená u moře mi trochu znepečijemnila vstup do téhle vody, ale zvládl jsem to. Mé dcery ovšem pohled na rybník, který podle jejich slov vypadal jako to, kam léta odtéká vše z místních umývárek, natolik odpuzoval, že i přes vysoké teploty celý den nesmočily ani nohy. Večer jsme opět strávili u ohně opékáním buřtů za doprovodu hudby našeho milého souseda, s kterým

jsem měl v plánu se později určitě trochu lépe poznat. Tentokrát jsme se ale nezdrželi moc dlouho, neboť jsme byli z předešlé noci a celodenního sluníčka dost unaveni. Druhou noc nám sice zmizel skládací jídelní stůl i s židličkami, ale já se nenechal touto zcela výjimečnou situací znepokojit. Ani nechápu, kdy to všechno vlastně sebrali, protože nikdo z nás moc nespál, kvůli nepohodlí a taky trochu kvůli hlasitému zpěvu našeho souseda. Další den, k velké úlevě mých dcer, nebylo počasí zrovna na koupání, tak jsem naplánoval výlet na místní rozhlednu. Koupili jsme pečivo, paštiku jsme měli vlastní, a vyrazili po turistických značkách k rozhledně. Bylo to trochu dál, než jsem si pamatoval. Na svůj věk jsem docela fit, ale dvě probdění noci mě docela zmohly. Nepomohlo ani to, že jsem po vzoru svého otce poponášel svou dcerku na zádech, zpětně si uvědomuju, že táta musel nenávidět každý moje kilo. Po cestě se vyjasnilo, takže se i docela oteplilo, což nám na dobré náladě taky moc nepřidalo. Starší dcera jen nenávistně funěla, ta mladší mě neustále otravovala s otázkou, kdy už tam konečně budeme. Nakonec jsme ale, po zdolání prudkého kopce, rozhlednu našli. Stromy od mého dětství o něco povyroستly, takže z rozhledny bylo vidět do vzdálenosti slabých pěti, deseti metrů. To ocenila hlavně moje starší nasraným odfrknutím „Hm.“ Po zbytek výletu se mnou už nepromluvila. Do kempu jsme se vrátili vyžízněný a unavený. Mladší dcera dokonce vlezla do rybníka, což jsem bral jako pokrok. Večer jsme si jen opekli buřty a šli ležet do stanu, ale tvrdá zem a krákání od souseda a ostatních dementů nám stejně nedopřály dostatečný spánek. V noci mi ještě mladší dcera povídá: „Tatínku, venku asi prší.“ Mně bylo ale jasné, že měl někdo moc daleko na toaletu. Ráno jsem zjistil, že nám chybí poklice z kol u auta a vidlice na opejkání buřtů. Hajzlové zasraný. U snídaně jsem si všiml, že se na starší dceři začíná projevat absence chození na záchod. Nacpaná rohlíky

s paštikou, buřtama a kotlíkovým gulášem z konzervy, vypadala jak ve čtvrtém měsíci. Den jsme tentokrát strávili ve stanu, abychom si aspoň trochu odpočinuli, ale horko a hluk kempu nám to moc nedovolily. Večer nás pak do plné bdělosti probudil soused, když začal vyřvávat ty otravný cajdáky. V noci si opět někdo ulevil na náš stan. Chtěl jsem vstát a vyřídit si to s ním, ale byl jsem příliš unavený, že jsem se zmohl jen na slabé „Héj“, které znělo jak od umírajícího, takže to onoho neznámého vyrušilo jen na vteřinku a pak pokračoval vesele v močení dál. Ráno jsem holkám, poté co jsem zjistil, že nám chybí trojnožka i kotlík, oznámil, že pojedeme domů dřív. Obě dcery mě se slzami v očích objaly. Sbalil jsem stan a jen z nějaké slušnosti se šel rozloučit s tím místním slavíkem, kvůli kterému jsem několik nocí nespal. Když jsem procházel kolem jeho auta, všiml jsem si v jeho vozíku něčeho, co vypadalo jako můj skládací stolek. Odkryl jsem deku a spatřil naprosto vše. Stolek, židle, poklice, kotlík i trojnožku. Tak to si poslal. Přišel jsem k němu a řekl mu, jestli mi nechce něco vysvětlit. Řekl, že se za to močení na můj stan moc omlouvá, že si ho v té tmě nevšiml. Nejsem žádnéj agresivní typ, ale ta představa, jak mi chčije na stan a pak si ještě odnese můj skládací stolek i s židlema a k tomu mi několik nocí kráká tři metry od hlavy, zapříčinila, že jsem ho bez varování praštil pěstí do jeho podělanýho ksichtu. V životě jsem měl jen dva zápasy a oba jsem prohrál, tím skončila má dráha profesionálního zápasníka, ale na tohle to našťěstí stačilo. Skácel se k zemi a já odcházel bez ohlédnutí, povzbuzen obdivnými pohledy mých dcer. Můj dramatický odchod sice pokazilo to, že jsem si pak vzpomněl, že má vlastně moje věci a musel se vrátit, ale představte si, že mi bez protestu dal všechno. I něco navíc, protože nejspíš kradl i jinde a nepamatoval si, co bylo od koho. Bral jsem to jako odškodnění a bez výčitek si to všechno přivlastnil. Po cestě domů jsem holkám řekl, že se

omlouvám a že na podobnou dovolenou už nikdy nebudou muset. Rovnou jsem i přislíbil, že příští rok zase dáme nějakou tu exotiku. Další objetí a obdivné pohledy. Nakonec to skoro vypadalo, jako by si to i užily, hlavně když mě pak doma mladší dcera líčila jak největšího hrdinu všech dob. Ta starší nic líčit nemohla, hned po příjezdu domů letěla na záchod. Strávila tam hodiny, chudinka.

× × ×